

Σάββατον 6 Φεβρουαρίου 1910

ΩΜΥΤΙΛΗΝΙΟΣ

Ἡ ἀρχαιοτέρα ἐν Μυτιλήνῃ
ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ Α'. Διευθυντής Ἰδιοκτῆτης Θ. Δ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ ΑΡ.Θ. 15

Ἡ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΜΟΝΟΝ ΕΤΗΣΙΑ

}} Διὰ τὴν πόλιν Μυτιλήνην γρ. 25
}} „ τὸ ἐσωτερικὸν τῆς νήσου „ 30
}} „ τὸ Κράτος „ 40
}} „ ἐξωτερικὸν φρ γρ. 10

Πᾶσα ἀπόδειξις πληρωμῆς εἶναι ἐντυπος, φέρει δὲ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφήν τοῦ Διευθυντοῦ

Πέντε λόγια παστρικά
γιὰ τὸ Πατριάρχη.

Μ. Βρὲ Χατάνη γκεβεζέ,
πάρε βάκο καὶ μεζέ,
καὶ τραβοῦμε με τὸ κάρρο
κ' ἔχω πάλι νὰ παρλάρω,
κι' ἂν ποθῆς, μωρὴ καλιάντρα,
πάρε κ' ἕναν ἀπ' τῆ μάνδρα
νὰ γενοῦμε τρεῖς στὸ γῦρο,
βρωμο - τσίρο

Πάμε κ' ἔχω μία λίμα
καὶ φουσκώνω σὰν τὸ κῦμα
καὶ ἀρρίζω σὰν σαπεῦνι.....
Παρ' ἂν θέλῃς βρὲ γουροῦνι
πάρ' καὶ τὸ γιατρὸ τὸ δεῖνα
ποὺ φοφάει ἀπὸ τὴν πείνα
κι' ἄκου τώρα νὰ θαυμάσῃς
τοῦ Μαρούλη τὰς ἐνστάσεις.

Κάθ' ἐφημεριδογράφος ἀπ' τοὺς πάνυ τραγικοὺς
πρόβαλε σὰ φάντης κούπα
κ' εἶπε γιὰ τὸν Πατριάρχη καὶ γιὰ τοὺς συνοδικοὺς
δσα πίσω σέρν' ἡ σκεῦπα.

Ἐνας λέει πὼς φταίει ἐκεῖνος, ἄλλος λέει πὼς τοῦτοι
[φταίει

καὶ σὰν τὸν Ἰερεμία γιὰ τὸ ἔθνος ὅ,οι κλαίει
καὶ ξετγίζονται, Κατάνη, καὶ ρωνάζουν τὰν κοράκια
κι' ἀπὸ τὴν ἀπελπιτιά τους βάρουν μαῦρα τὰ μουττάκια
κι' ὀδυρμοὺς ἀκοῦς καὶ θρήνους καὶ στενίγματα μεγάλα
καὶ σωπαίνουν ἅμα γλύψουν, Χατάνη, καμμιὰ κοκκάλα.

Ὁ γενναίων
ἀγελαίων
δημοσιογράφων νέων
κι' ἀναμορφωτῶν συγχρόνων,
ὦ δακρύων
ἐγκαρδίων
ὀφθαλμῶν ἀλεπουδίων
καὶ κενῆς κοιλίας πόνων.

Τί με θρήνευς
ἐπωδύνους
καὶ θουρίους γλυκοξύνους
συγκυκάτε τὸν ἀέσα;
Ποῖος νὰ φταίει,
σμερδαλέι,
κι' ἡ φτωχὴ καρδιά σας κλαίει
καὶ μαυρίζει γύρω ἡ μέρα;

Ο ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΣ

Νά, κ' ἐγὼ πονῶ πολὺ
 βρὲ Χατάνη σεβνταλή,
 κ' ἐν ἡ θλίψη μου βαθειὰ
 καὶ τῆ δένω ἀρμαθιά
 καὶ τῆ βγάζω στὸ μειτάνι
 ν' ἀκουστῶ κ' ἐγὼ, χαϊβάνι.

«Δέξου κ' ἐμένα, μάρτυρα, μ' ἀνάμισθη παπούτσι
 καὶ λιγδωμένο φέσι»

πού κάνω τὸ λαιμὸ μακρὸ μακρὸ σάν τὸ μαρκοῦτσι
 κι' ἀνοίγω στόμα διάπλατο, ψωμάκι πὰ καὶ πέση.

Λένε πὼς εἶται σφῆριγμα καὶ Ἔθνος καὶ Θρησκείας,
 τῶν Ἄνω καὶ τῶν Κάτω

καὶ πολεμίων ἀσεβῶν συντρίβεις τὰς σωρείας,
 σάν πού συντρίβει ὁ ζερβὸς τ' αὐγὰ μέσα στὸ πιάτο.
 Ὅλα τὰ παραδέχομαι, Χριστὲ καὶ Παναγίτσα,
 φτάνει νὰ φέξη καὶ γιὰ μᾶς καμμιά χρυσὴ λιρίτσα.

Λένε πὼς ἔχεις τὸ ρεκόρ τῆς μεγαλοπρεπείας
 κ' οἱ Εὐρωπαῖοι ἐκπληκτοὶ θαυμάζουν τῆ ματιά σου
 κι' ὁ Τζὼν ὁ μεγαλοπρεπῆς ἐν πνεύματι θυσίας
 μὲ μῦρα παταλείφεται γιὰ νὰ φανῆ μπροστὰ σου.

Ὅλα τὰ παραδέχομαι, Χριστὲ καὶ Παναγίτσα
 φτάνει νὰ φέξη καὶ γιὰ μᾶς καμμιά χρυσὴ λιρίτσα.

Λένε πὼς εἶσαι μάρτυρας, λένε πὼς εἶσαι Γολγοθᾶς
 κι' ἀπάνου σου σταυρώνονται Χριστοὶ τῆς νέας ἐποχῆς
 Λένε πὼς σάν τὸν Ἄτλαντα κρατεῖς τὰς χεῖρας του ὁρθὰς
 ἐν στάσει προσευχῆς
 κ' ἐπάνω των στηρίζεται Ἀνατολὴ καὶ Δύση
 κι' ὁ Λιμαράκης, μάτια μου, τὴν δόξαν σου κηρύσσει.

Λένε πὼς πείσμα σὲ βαπτᾶ κατὰ τοῦ Χαλκηδόνο
 καὶ πνέεις φλόγα καὶ φωτιά κατὰ τῆς Μυτιλήνης
 Λένε πὼς θεὸς τῆ Σύνοδο νὰ καταπιῆς ὡς Κρόνος,
 λένε πὼς καὶ τῆ σκούφια σου γιὰ τὸ γινάτι δίνεις.
 Μὰ δὲν τὰ παραδέχομαι, Χριστὲ καὶ Παναγίτσα,
 φτάνει νὰ φέξη καὶ γιὰ μᾶς καμμιά χρυσὴ λιρίτσα.

«Τί μὲ θεωρεῖς ἀκίνητος; δὲν μὲ πιστεύεις τάχα;
 Ἄχ, Λιμαράκη λημητρέ, ἄχ, τὴν πειθῶ σου νάχα,
 τότε πού χρυσομίλαγες τὸ Γέρο - Προικογνήτου
 κι' αὐτὸς σοῦ εἶπε ξύστου»

ἄχ, τὴν πειθῶ σου στείλε μου, κι' ἀπὸ τὴν πατερίτσα
 θὰ βγάλω ἰσαλλάχ κ' ἐγὼ καμμιά χρυσὴ λιρίτσα.

Γιὰ πὲς μου, Γέρε, ὁ κόρακας κοράκου μάτια βγάζει;
 πὼς τέτοιο θαῦμα γένηκε; ὁ οὐραγὸς τρομάζει!

Ράστα φορεῖς τετράδιπλα καὶ σ' ἔφαγε τὸ Ράσο,
 σὰ νάταν Ἀρβανίταρος καὶ σὰ νὰ ἦσουν πράσο.

Γιὰ τὸν καῦμό σου Γέροντα, σκορπιοὶ μὲ τρῶν καὶ φεΐδια·
 τὰ δάκρυα μου τρέχουνε κι' ὄλο θρηνώ καὶ κλαίγω
 σὰ νάφαγα κρεμμύδια,
 κι' ἀπὸ τῆ θλίψη μου σχεδὸν δὲ ξέρω ἵντα λέγω.
 Ἄχ, τί καλὰ νὰ μ' ἔρριχνες μέσ' ἀπὸ τῆ βαλίτσα
 καμμιά χρυσὴ λιρίτσα!...

Καί-σεῖς καλοὶ Συνοδικοί, μὲ τὰ φαρδιά μανίκια,
 δὲ λέγω πὼς δὲν ἔχετε κ' ἔτεις ὄλα τὰ δίκια
 καὶ πὼς δὲν θυτιάζεστε καὶ γιὰ θετμούς καὶ νόμους
 καὶ πὼς οἱ ἄγιοι ἄθλοὶ σας δὲν πιάνουν δέκα τόμους
 Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀτεβῆς, Χριστὸς καὶ Παναγίτσα!
 φτάνει νὰ φέξη καὶ γιὰ μᾶς καμμιά χρυσὴ λιρίτσα.

Τὸν Πατριάρχη θέλετε νὰ ρίξετ' ἀπ' τὸ θρόνο;
 — Κ' ἐγὼ ἐπικυρώνω·

Τὸν Πατριάρχη θέλετε μπροστὰ σας ταπεινὸ;
 — Μαζί σας συμφωνῶ.

Λένε τὸ Συνταγμάτιον πὼς τὸ κρατεῖτε ἄνδρετα
 — Ἡ πράξις σας ἄγια·

Λένε πὼς ὄλοι τάσεων ἁγίων ἐμφορεῖσθε
 — Μέσ' τὴν καρδιά μου εἰσθε.

Ναὶ σ' ὄλα, σ' ὄλα συμφωνῶ, Χριστὲ καὶ Παναγίτσα,
 φτάνει νὰ φέξη καὶ γιὰ μᾶς καμμιά χρυσὴ λιρίτσα.

Λέν πὼς περνάτε τρεῖς φορὲς τὸ Γέρο στὸ γινάτι
 κ' ἕνας νὰ βγάλη προσπάθη τοῦ ἀλλουνοῦ τὸ μάτι.
 Λένε πὼς οἱ κοιλίττες σας κατακυλοῦν καμήλες
 καὶ τ' ἁγιασμένα χνώτα σας μυρίζουν ἀρπαγίλες.
 ὦ!.... δὲν τὰ παραδέχομαι Χριστὸς καὶ Παναγίτσα!
 φτάνει νὰ φέξη καὶ γιὰ μᾶς καμμιά χρυσὴ λιρίτσα·

X. Φτάνουν πιά τὰ σάλια μπάλια
 μωρὴ λίμα τοῦ διαβόλου

M. Ἄχ, τὰ δολία μας τὰ χάλια
 δὲ μ' εὐχαριστοῦν καθόλου

X. Γιὰ δὲς μωθτρα στραγγιτμένα....

M. Ἄχ, ἀδέφρια μου καυμένα.....

X. Γιὰ δὲς μύτη χαλατμένη.....

M. Ἄχ... πατρίδα μου καυμένη.....

X. Νὰ μιὰ μούντζα, διπλωμάτη.....

M. Νὰ κ' ἐπὶ γροθιά σακάτη.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΟΥΤΙ

Ἀπὸ τὴν δίκην τοῦ « Ἀτλαντος » κατὰ προτέγ-
γισιν.

Πρ. — Εἶχαν λοιπὸν καὶ Ἑλληνικὴν σημαίαν;

Μαρτ. — Εἶχαν.

Πρ. — Ὁρκίζεσαι;

Μάρτ. — Ὁρκίζομαι.

Πρ. — Κρεμάζεσαι;

Μ. — Κρεμάζομαι.

Πρ. — (Βγάζει καὶ τοῦ δείχνει μιὰ σημαία τοῦ Σω-
ματείου). Αὐτὴ τί σημαία εἶναι;

Μ. — Δὲ μπορῶ νὰ πάρω ἀμαρτία στὸ λαιμό μου. Δὲ
ξέρω.

Πρ. Ἡ Ἑλλ. σημαία πῶς εἶναι;

Μ. — Δὲ ξέρω. Νέτα σκέτα δὲ ξέρω.

Πρ. — Κρεμάζεσαι;

Μ. — Κρεμάζομαι.

Πρ. — Πήγαινε λοιπὸν νὰ κρεμαστῆς.

**

Ἡ σκηνὴ πρὸ τοῦ σταδίου τοῦ « Διαγόρα ».

— Κύτταξε, ἀδερφέ, τί πανὺ χορτάρια. Ἦθελα νὰ τ-
μουν λαγός.

— Τί θάκανες;

— Θὰ ἔκανα κατοχὴ τὸ Στάδιον, καὶ θὰ φοβέριζα
κάθε ἀναιδῆ πού θὰ τολμοῦσε νὰ μὲ διαταράξῃ.

— Λαγός καὶ φοβέρα δὲν συμβιβάζονται.

**

Ἡ σκηνὴ μέσα εἰς τὸ Στάδιον τοῦ « Διαγόρα »

— Τί γυρεύεις ἐστὺ ἐπάνω εἰς τὸν στῖβον;

— Ἐσπείρα λίρες καὶ κυτταζῶ ἀν ἐφύτρωσαν. Ἄμ' ἐ-
σύ γιατί πατεῖς στὰ χορτάρια;

— Ἐστὺ ὅπου πατήσης χορτάρια δὲ φυτρῶνει

— Θὰ τὲ καταγγεῖλω στοὺς λαγούς διότι καταπατεῖς
τὸ δίκηο των.

**

Ὅσοι τολμηροὶ στὸ Γαδαρὰνῆρο τολμοῦν καὶ ρί-
χουν τράκες μέσα στὰ πόδια τῶν κοριτσιῶν, πράγμα
τὸ ὅποσον κάμει τοὺς ἀκολουθοῦντας παπάδες νὰ ξεραί-
νονται στὰ γέλια, (πραγματικῶς ὅμως νὰ ἀγανακτοῦν
μέσ' ἀπ' τὴν καρδιά τους), αὐτοὶ καὶ οἱ τοιοῦτοι θὰ κα-
ταγγεῖλθουν ὡς ἀναρχικοί.

Οἱ τράκες θὰ χαρακτηροῦν ὡς δόμβαι, καὶ αἱ ἀνταπο-
κρίσεις τῆς « Τανίνα » θὰ τοὺς φέρουν ἐνώπιον τοῦ κακουργο-
δικείου. (δρα Ὀδύσειαν Ἀτλαντος).

Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Σχολεῖον Παλαιοκλήπου.

Διδάσκαλος. — Ποῖα, παιδί μου, ἀπὸ τὰ μονοσύλ-
λαβα τρίτοκλιτα ἐξαιροῦνται καὶ τονίζονται εἰς τὰς πλά-
γιας πτώσεις ἐπὶ τῆς ρίζης;

Μαθητῆς. — Παῖς παιδῶν, δᾶς δάδων, φῶς φώτων
οὗς ὄτων, πᾶς πάντων.

Ἐφορος. (παριττάμενος.) — Ποῖα ἄλλα;

Μαθητῆς. — !.....

Ἐφορος. — Λέγε λοιπὸν.... Μήπως δὲ σοῦ τὰ διδάξῃ
ὁ δάσκαλος;

Μαθ. — !!.....

Διδ. — !!.....

Ἐφ. (ἐν ἀγανακτῆσει) — Νὰ σοῦ τὰ πῶ ἐγὼ. Χρή-
στων, Χλούνων ἐτησίων καὶ ἀφύων,

Μαθ. καὶ Διδ. μαζί. — !!.....

[Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους ὁ δάσκαλος παίρνει τὰ πλυμ-
μένα του ὡς ἀγράμματος].

**

Οἱ μαθητροῦλες κάποιου μοδιτρικοῦ βγαίνουν κάθε
μετημέρι καὶ περνοῦν ἀπ' ἓνα μάτι τοὺς ὑπαλλήλους ἐ-
νὸς Καταστήματος. Τοὺς κάμουν, λέει, ἐπιθεωρητῆ για
νὰ βεβαιωθοῦν κατὰ πόσον εἶναι ἐπισκεπτικοὶ ἐπιπέσεων ἐν
περιπτώσει πολέμου.

Ναί, ἀλλὰ ὁ δῶσας τὴν πληροφορίαν ταύτην μᾶς γρά-
φει ὅτι θὰ δημοσιεύτῃ τὰ ὀνόματά των, ἐὰν ἐξακολου-
θήσουν τὴν ἐπικίνδυνον αὐτὴν τακτικὴν.

Σ. Σ. Ε, κακόμοιρα κορίτσια! Νὰ μὴ σὰς ἀφίνουν νὰ
χαρῆτε τὰς ἐλευθερίας τοῦ Συντάγματος!....

**

ΤΟ ΟΡΓΑΝΕΤΟ

Ὅλους τοὺς σατυρίζω κ' ὄλες
δὲ δίνω ἀλήθεια πέντε φόλες
γιὰ τὸν κόσμον

Σκόρ τ' ὄνομά μου τὸ βαφτίζω
καὶ γιὰ τὸν Κύρη μου μυρίζω
σὺν τὸ δυόσμον.

ΕΥΓΕΝΙΑ

Εἶδα ἓνα ρόδο μιὰν αὐγὴ σιὴν εὐωδιά πνιγμένο,
Υγρὸ ἀπ' τὸ δρόσο, κ' ἔλαμπε σιὸν ἥλιον ἀντίκρον
[μόνο

Γονάτιστα στὰ μάγια του—μεθύσει ὄνειρομένο!—

Εἶπα· εἶναι κοῖμα νὰ χαθῆ, θέλει ἔρωτα καὶ πόνο,

Νερὸ νὰ πίνῃ ἀνθόνερο, ζέστη νὰ βροίσῃ πλήθια,

Ἰσκιό καὶ ἀτέλειωτη δροσιά. — Ποῦ νὰ τοῦ σιήσω

[θρόνο;

Ἀνοιξα εὐθύς κ' ἐκλεισε στὰ ζωντανά μου σιήθια

ΕΠΙΤΟΜΙΑ ΚΑΙ ΞΕΝΑ

Εγγράφον ανέκδοτον.

Ο Ενοματάρχης του Ρέματος μεταξύ Ανοήτου και Κυφισίας.
Προς την Μυραρχίαν της χοροφυλακής

Είς Αθήνας

Σητέλαβο τους βλαχοπιμένους Δ. Γεωργίου και Ιωάννη Δημητρίου
βάζοντας φοτιά εις τα κλαυθρά του λόγκου τους όποιους υποβάλω έγκλι-
στος να καταδιωχθώ κατά τον νόμο.

Ενοματάρχης Β' τάξεως.

Προς το σαμαρέν του κύριου Δύμαρχου

Προχέτε σητέλαβα το Γιάννη Παπαφοτί που έκλεψε το σαμάρι του
κύριου Δύμαρχου κα τον έστηλα στην φυλακή το σαμάρι το στέλνω σε σας
διό τα παίρτερο.

Ευπίθεοτατος

υπονοχαρτάκης

Στο χρυσό μου

Τα όλεξανθα μαλλιά σου στο χρυσάφι βουτημένα,
που σ' ούτως όμοιους σου, χρυσό μου, πλούσια, ξεπλεξα ριχμένα,
και τα θεϊκά σου χείλια, φύλλα ρόδου μυρωδάτου,
που ο έρωτας σε δαδα έχει γράψη τ' όνομά του,
σαν τα γλυκοκουμαρώνω, χείλια και μαλλιά ζευγάρι,
ένα πόθο τρέφω μέτο, ένα σου ζητώ για χάρη.
— Δε, χρυσό μου, να με πιζής με τα όλεξανθα μαλλιά σου
και ξανά να μ' αγαπήσης με τα δροσερά φίλιά σου.

Ο ΤΥΠΟΣ ΜΑΣ

Εκ του Αστέρους της Θεσσαλίας

« Εάν τα μεγάλα γυμνάσια πραγματοποιώσι και εάν και το έδωρον εν-
τεθθαδούνταγμα μετάς η τούτων μεταβή με δύναμιν ουχι μείζονα των
380 άδρων. Έμπρός λοιπόν μεγάλα γυμνάσια »

Εκ του Συλλόγου.

« Ούτω από τινος χρόνου έχομεν ψευδείς προϋπολογισμούς, ψευ-
δείς πληροφορίας περί εθνικών πραγμάτων..... και εν γένει επικρα-
κεύδα το ψέδος και η άπάτη »

Εκ του αυτού

« Η φαντασία του, προβαίνουσα εις μέλλοντος, όλίγην προσο-
χήν έδιδεν εις τα έρεσιώτα επικαθήμενος επί πτερόγων όνειρων »

Εκ του Έμπροσκού παρατηρητού Πατρών.

« Η γυνή όμως άντέστη γενναίως, έκβαλοῦσα απελπιστικώς κραυ-
γής, εις ός προστρέξας ή κατ'επιείκην την στιγμήν διερχομένη έκείθεν
οιχατωτική περίπολος, ώδηγήσασα τον κύριον τούτον γυμναστήν εις
την χάρο, υλάει ».

Εκ της Σάλλιγγος.

« Τό εν λόγω άτομον εξέρκει εν Ελλάδι το επάγγελμα του
χημητοκιβωτορορίκτου (!) »

Διάλογος της νυκτός.

- Ποία είναι ή δεκάτη έντολή;
- «Όσα έκαθυμίσεις την γυνίκα του πλησίον σου».
- Και ποιοί μπορούν να την φυλάξουν;
- Μόνον οι γυναίκες.

Έντυπα χρωματιστά, σκέτα, όμορφα κι άκράτα,
όλοι στο « Μυτιληνιό » πούναι τζάμπα τα σφυγγάτα

ΣΥΜΒΟΛΑΙ.

Τί να πιούμε;
Νά μην πιήτε, βρέ παιδιά, άλλη απ' το Νέκταρ μπίρα
που άφρίζει σαν το κύμα και χρυσίζει σαν τη λίρα.

Και γιατί;
Διότ' είν' Ελληνική! Είν' ανάγκη να το πούμε;
χρέος έχομ' ως Ρωμιοί πάντα να την προτιμούμε.

Μπρός στοῦ Λεοντή - Καμπούρη τα κρασιά τα μυ-
ρωδάτα
κ' ή καλύτερη σαμπάνια δεν αξίζει μιá πατάτα.

Και άκούτε που σας λέγω, ένα ποτηράκι αν πιήτε
ή ούσία δε θα φεύγη και μ' αϊθέρ' αν ξεπλυθήτε.

Στο λαμπρό χρυσοχοείον Μιχαήλ Σαραντινού
μπήτε, θαύματα να δήτε, που να χάσητε το νοῦ
ώρολόγια του τοίχου και της τσέπης ρολογάκια
άσημένα κι από νίκελ και Περφέκτα και χρυσά
έξαπτέρυγα κ' εικόνες κ' έξοχα δαχτυλιδάκια
κι' ότι άλλο λαχταριίτε με πολύ μικρά ποσά.

Για την τέχνη του προ πάντων έχει βγάλει, φίλοι, νάμι
κι' ούρανοῦς μαζί με τ' άστρα στα δαχτυλιδάκια κάμει

Για της κηδείες στέφανα και στέφανα για γάμους
πούναι για να στολίζουνε βασιλικούς θαλάμους.

Κερία και φίνα έπιπλα και Γαλικά τρομάρα,
στοῦ Κρουσταλλίδη βρέ παιδιά τρεχάτε με λαχτάρα.

Φωτογραφίαν αν ποθής με γούστο καλλιτεχνικό,
πάρ' το καπέλλο σου, κ' εὐθύς τρέχα με βήμα βιαστι-
κό,
ναῦρης τον Φρίτς τον έξοχο και φίνο φωτογράφο,
που εις την τέχνην ξεπερνά τον πιό τρανό ζωγράφο.

Έλα κι' αν ήται πλούσιος, φτωχός κι' αν ήται έλα
να δής στοῦ φίλου Κινικλή τί όμορφα καπέλα!
Τί στερεότητας άθραστη, τί φτήγεια και τί χάρης,
που όταν έμπης μιá φορά, χωρίς να θες θα πάρης
Μή πάτε' άλλου πριν έμπετε εις το Κατάστημά του
κι' ο Μπρροσσαλίνος, βρέ παιδιά, μένει βουβός μπροστά του

Όποιος λαχταρεί στον κόσμο πιό ώραιος για να δείχτη
κι' ασφαλέςτερα ν' απλώνη το έρωτικό του δίχτυ,
σαν την άστραπή ως τρέξη στοῦ Περέλλη το κουρείον
δίπλα εις του Πανταλέων το γνωστόν το Πρακτορείον
Πάστρα, βρέ παιδιά, σπουδαία, περιποίησις σπανία
προθυμία θαυμαστή και επίπλωσις πλουσία.

Μή αγοράσετε από το κουρείον σαπούνι για τη μου-
γάδα γιατί θα το πάρετε ακριβά. Είμπορείτε να το
αγοράσετε φθηνότερα από το σαπωνοποιείον.

ΛΟΙΠΟΝ !!

και τα κοσμήματά σας είμπορείτε να τα κατασκευ-
άζετε εις το μικρόν, αλλά θαυματοουργόν εις το είδος
του Χρυσοχοείον του κ. Σοφοκλή Μπουχλιέη ευρι-
σκόμενον παραπλευρώς του Αγ. Συμεών.

